

[Poul Clausen.]

i denne forbindelse, at i 4 år, hvori jeg betalte afgift efter de nugældende regler, har apotekerfonden beregnet min afgift forkert i de 3 år; den har indrømmet det selv. Første gang havde man snydt sig selv og var meget venlig og taknemlig for oplysningen. Anden gang havde de snydt mig og var ikke slet så glade ved at få oplysningen. Tredie gang var det blevet vane; da var det også mig, der var blevet snydt, men vi ordnede det i mindelighed. At sætte apotekerfondens regnemestre på en større opgave end i øjeblikket vil jeg derfor være meget, meget betænkelig ved.

Også med hensyn til tilskudsordningen for de små apoteker vil jeg konstatere, at det er en meget vilkårlig effekt af den foreslåede ordning. Jeg tror ærlig talt også, den trænger til at blive set efter. Man er gået bort fra at give tilskud efter indtægten og har knæsat omsætningen som et mål herfor, hvilket også her er forkert.

Jeg har af de tal, der foreligger for mig med hensyn til omsætning og tilskud for 1952 kunnet drage adskillige eksempler frem på de foreslåede reglers vilkårlige effekt. Jeg tager to apoteker af nøjagtig samme størrelse, med en omsætning på 135 000 kr. hver, små beskedne apoteker med driftstilskud. Det ene apotek deklarerer efter den gamle ordning en indtægt på 11 340 kr.; det andet 13 040 kr.; meget pæne små indtægter ved den omsætning på 135 000 kr., som de begge har. Men efter den højtærede ministers forslag skal den ene apoteker ikke længere have en indtægt på 11 000 kr., men skal ned på 7 000 kr., og den anden skal ikke længere nøjes med 13 000 kr., men skal op på 15 000 kr. Hvad der er årsagen til denne forskelsbehandling, skal jeg ikke kunne sige, men det er altså ifølge den udviklede beregningsmetode, som i virkeligheden ikke kan holde.

Jeg skal iøvrigt gøre pinen kort; vi er jo langt fremme. Jeg udtaler håbet om, at den højtærede minister vil være villig til at forhandle også om detaljspørgsmål i udvalget, så vi kan komme frem til den løsning, som rummer den største retfærdighed. Jeg er tilbøjelig til at tro, at kommissionens flertal har søgt en sådan løsning, men jeg er bange for, at de er kommet ud i det modsatte, så vi i stedet for at opnå den højeste retfærdig-

hed kommer til en løsning, der giver det modsatte resultat; men jeg håber som sagt på forhandling med den højtærede minister.

Til sidst vil jeg gerne gøre en bemærkning angående § 8, stk. 2, og § 9, stk. 2. Af disse bestemmelser får man i nogen grad det indtryk, at lovforslaget er kommet til verden i en fart, for der står i § 8, stk. 2:

„Apotekerbevilling må ikke gives nogen, der er fyldt 51 år, efter den 1. januar 1955 50 år, medmindre vedkommende tidligere har haft sådan bevilling.“

Da loven er tænkt at skulle træde i kraft den 1. januar 1955, forekommer det mig at være overflødigt at lovgive for 1954. Også i § 9, stk. 2, lovgives der for 1954.

Nu vil formanden ikke tilstå mig mere taletid, kan jeg forstå, så jeg skal slutte med at tilsige min medvirken under udvalgsarbejdet.

Hanne Budtz: Jeg vil gerne have lov til at gøre nogle ganske få bemærkninger om det afsnit, der hedder pensioner og understøttelser; jeg bemærker, at de er udtryk for mine egne tanker, ikke for min parti-gruppes.

Når man læser dette afsnit, falder det i øjnene, at der tales om pensioner for apotekeres enker og børn, men der findes som bekendt også kvindelige apotekere og andre kvindelige farmaceuter her i landet. Hvad med deres børn og deres enkemænd? Man siger så ofte, at der findes ligeret for mænd og kvinder i lovgivningen, og derfor synes jeg, det ville være beklageligt, om der i en så betydningsfuld lov ganske ses bort fra ligeretten. Indenfor dette fag er det nemlig så lykkeligt og naturligt, kan man sige, at der gives lige løn ikke blot til mænd og kvinder, men også til forsørgere og ikke-forsørgere, og nu skal dette princip altså brydes, når man når til pensionsstadiet; ifølge lovforslaget er det jo sådan, at kun mandlige farmaceuters efterladte, altså deres enker og børn, skal have pension, medens de kvindelige farmaceuters efterladte ikke skal have noget.

Ligelønsprincippet fraviges også ved egenpension. Medens mænd og kvinder får lige løn i den tid, de arbejder indenfor faget, er det sådan, når de kommer til pensionsalderen, at de får pension, eftersom de er forsørgere eller ikke-forsørgere.